

„Остави ни на спокойствие“, казаха хората на слънцето — „ако щешъ седи — ако не щешъ, иди си! Ние сега гуляемъ и правимъ, каквото си щемъ. И ти можешъ да правишъ, каквото си искашъ!“

Съ зачервено отъ гнѣвъ лице си отиде слънцето надвечеръ и на другата сутринъ не доде. То празнуваше!

„Слънцето, наистина, не доде“, казаха хората, и на нѣкои лицата се намръщиха. „Ще стане студено“, казваха други, „и черна нощъ ще замѣсти деня“. „Презъ нощъта ще бжде свѣтло“, казваха първитѣ, „ще ни свѣти добриятъ дѣдо месечко!“

Когато настъпи втората нощъ, бѣ мрачно и черно както и презъ изтеклия день. Изглежда, че и месецътъ празнува. Тогава отидоха хората при астрономитѣ и запитаха, какво тѣ знаятъ по този въпросъ и защо месечината не свѣти?

„Да“, казаха астрономитѣ, „той не свѣти, защото, ако слънцето не му праща свѣтлина, и той остава въ тъмно; първомъ получава свѣтлина отъ слънцето и излъчва само получената слънчева свѣтлина“.

Хората напсуваха слънцето и месеца, и казаха на астрономитѣ: „Добре, нека бжде тъй! Ние ще си освѣтяваме градоветѣ и селата съ електрически лампи и ще се отопляваме пакъ съ електричество“. Запалиха каменни вжглища и затоплиха казани съ вода, поставиха въ движение мощни парни машини и произведоха електрически токъ, който влѣзе въ милиони електрически лампи и освѣтляваше градове и села. Отъ каменнитѣ вжглища направиха и въздушенъ газъ. Тѣ сгорещиха каменнитѣ вжглища въ казани и отъ